

Nd.

223. Frumvarp til laga

[115. mál]

um heimild fyrir ríkisstjórnina til þess að láta öðlast gildi ákvæðin í alþjóðasamningi frá 5. apríl 1946 um möskvastærð fiskinetja og lágmarksstærðir fisktegunda, ásamt ákvæðum viðbættis við samninginn frá 2. apríl 1953.

(Lagt fyrir Alþingi á 73. löggjafarþingi, 1953.)

1. gr.

Ríkisstjórninni er heimilt að ákveða með auglýsingu í Stjórnartíðindum, að ákvæðin í alþjóðasamningi, sem undirritaður var í London þann 5. apríl 1946, milli Íslands, Belgíu, Danmerkur, Frakklands, Hollands, Írlands, Noregs, Póllands, Portúgals, Spánar, Svíþjóðar og Sameinaða konungsríkisins Stóra-Bretlands og Norður-Írlands um möskvastærð fiskinetja og lágmarksstærðar fisktegunda, skuli ganga í gildi. Enn fremur er ráðherra heimilt að setja frekari reglur, er kynnu að vera nauðsynlegar til þess að framfylgja greindum samningi.

Samningurinn er prentaður í þýðingu á íslenzku með frumvarpi að lögum þessum ásamt fylgiskjölum.

2. gr.

Brot á reglum, sem settar verða samkvæmt 1. gr. laga þessara, varða sektum frá kr. 500.00 til kr. 20 000.00.

3. gr.

Með gildistöku laga þessara falla úr gildi lög nr. 77 21. desember 1937, um heimild fyrir ríkisstjórnina til þess að láta öðlast gildi ákvæðin í samningi frá 23. marz 1937, um möskva fiskinetja og lágmarksstærð á fiski, og önnur ákvæði, sem fara kunna í bág við ákvæði nefnds samnings frá 5. apríl 1946.

4. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Fylgiskjal.

SAMNINGUR

um möskvastærð fiskinetja og lágmarksstærðir fisktegunda.

London, 5. apríl 1946.

Inngangur.

Ríkisstjórnir Belgíu, Danmerkur, Frakklands, Hollands, Írlands, Íslands, Noregs, Póllands, Portúgals, Spánar, Svíþjóðar og Sameinaða konungsríkisins Stóra-Bretlands og Norður-Írlands (sem hér eftir er nefnd ríkisstjórn Bretlands í þýðingu þessari), hafa gert með sér svofelldan samning um möskvastærð fiskinetja og lágmarksstærðir fisktegunda:

I. KAFLI

Til hvers samningurinn nær.

1. gr.

Svæði það, er samningur þessi nær til, skal vera allt hafið innan Norður-Atlantshafs og Norðurishafs og aðliggjandi höf, norðan 48. norðurbreiddarbaugs og milli 42. vesturlengdarbaugs og 32. austurlengdarbaugs, að undanteknu Eystrasalti og Beltunum sunnan og austan línu, sem hugsast dregin frá Hasenöhöfða til Gni-benhöfða, frá Korshage til Spodsbjerg og frá Gilbjergöhöfða til Kullen.

2. gr.

Ekkert atriði samnings þessa skal túlkað á þá leið, að það dragi úr forréttindum skipa, sem skráð eru í löndum samningsaðila eða eru eign þjóðborgara þeirra, til þess að stunda veiðar á hafsvæðum, þar sem samningsríkin hafa ein lögsögu um fiskveiðar.

3. gr.

Ekkert atriði samnings þessa skal túlkað á þá leið, að það dragi úr kröfum samningsríkja að því er varðar landhelgistakmörk.

II. KAFLI

Reglur um möskvastærð fiskinetja og lágmarksstærðir fisktegunda.

4. gr.

Að höldnum ákvæðum 8., 10. og 16. (2. mgr.) greina, skulu ákvæði samnings þessa ná til allra skipa samningsríkja, hvort sem þau stunda veiðar innan hafsvæða þar sem samningsríki hefur eitt lögsögu yfir fiskveiðum, eða utan slíkra hafsvæða.

5. gr.

Bannað er að hafa innanborðs eða nota á nokkru skipi botnvörpur, dragnet eða annars konar net, er draga má eða toga við botn eða nærri botni, með möskvum, sem eru minni en þeir, sem tilgreindir eru í 1. fylgiskjali samnings þessa.

6. gr.

Hvað sem ákvæðum 5. greinar líður, mega þó skip, er veiða makríl, sild og skyldar tegundir, gulllax, ál, fjörsung (*Trachinus draco*), rækjur, kampalampa, leturhumar eða lindýr, hafa innanborðs og nota net með smærri möskvum en þar greinir, með þeim skilyrðum, (a) að slík veiðarfæri noti skipin ekki til þess að veiða aðrar tegundir fisks en hér greinir og (b) að öllum fiski, sem með þeim kann að veiðast og eigi nær lágmarksstærð þeirri, er lýst er í II. fylgiskjali samnings þessa, verði þegar eftir veiðina fleygt útbyrðis.

7. gr.

(1) Ekkert skip má við veiðar nota nokkurt það tæki, sem þrengir eða heftir á nokkurn hátt möskva þá, sem lýst er í 5. grein samnings þessa.

(2) Hvað sem ákvæðum undanfarandi málsgreinar líður, skal þó eigi teljast ólögmeitt að festa striga, neti eða öðru efni undir poka botnvörpunets, í því skyni að forða eða draga úr slíti.

8. gr.

Bannað er öllum skipum að hirða nokkurn sjófisk þeirra tegunda, sem tilgreindar eru í II. fylgiskjali samnings þessa, ef fiskurinn er smærri en þar greinir um hverja tegund. Skal tafarlaust fleygja slíkum fiski fyrir borð. Þó er heimilt að geyma slíkan fisk um borð í því skyni að sleppa honum lifandi á öðrum fiskimiðum.

9. gr.

Sérhvert samningsríki skuldbindur sig til þess að banna með lögum innan sinna takmarka að leggja á land, selja, sýna eða láta falan nokkurn fisk, sem tilgreindur er í II. fylgiskjali samnings þessa, ef fiskurinn er smærri en þar greinir um hverja tegund og hefur verið veiddur á miðum þeim, sem tilgreind eru í 1. grein samnings þessa. Skiptir eigi máli, hvort slíkur fiskur er óskorinn, hausskorinn eða sundur-skorinn á annan hátt.

10. gr.

Eigi ná ákvæði samnings þessa til fiskveiða í þágu vísindalegra rannsókna né til fisks, sem í slíkum veiðiferðum er veiddur, enda verði hann eigi seldur, sýndur eða látinn falur gegn ákvæðum 9. greinar.

11. gr.

Samningsríkin skuldbinda sig til þess að gera virkar ráðstafanir til þess að framfylgja ákvæðum samnings þessa og refsa fyrir brot gegn þeim, hvert innan sinna landamæra og gagnvart skipum, er frá þeim eru gerð út.

III. KAFLI

Skipun fastanefndar.

12. gr.

(1) Samningsríkis skipa hvert um sig einn fulltrúa eða tvo, ef þau óska þess, í fastanefnd.

(2) Nefndin kys sér formann, annaðhvort úr hópi nefndarmanna eða annarra, sem tilnefndir kunna að verða. Sá nefndarmanna, sem kjörinn er til formennsku, skal þegar í stað hætta að vera fulltrúi ríkisstjórnar sinnar, og skal henni rétt að skipa fulltrúa sinn í hans stað.

(3) Nefndin setur sér fundarsköp og reglur um kjörtímabil formanns og kjör síðari formanna. Getur nefndin breytt fundarsköpum eftir því sem þurfa þykir, og nægir til þess meiri hluti atkvæða viðstaddra og atkvæðisbærra nefndarmanna. Formaður greiðir því aðeins atkvæði, að atkvæði séu að öðru leyti jöfn, og ræður atkvæði hans úrslitum.

(4) Hvert samningsríki skal ráða einu atkvæði í nefndinni um öll mál, er þessa grein varða. Skiptir eigi máli hvort nefndarmenn samningsríkis eru einn eða tveir, né hvor þeirra fer með atkvæðið.

(5) Nefndinni ber að athuga hvort æskilegt sé, að gera ákvæði samnings þessa viðtækari eða breyta þeim. Skal hún í þessu efni hafa samráð við Alþjóða-hafrannsóknaráðið, eftir því sem við verður komið.

(6) Ríkisstjórn Bretlands ber að kveðja nefndina samana til fyrsta fundar í Bretlandi, áður en tvö ár eru liðin frá því að samningur þessi kom til framkvæmda, og til síðari funda að fyrirlagi formanns. Ákveður nefndin stað og stund fyrir síðari fundina.

(7) Eigi skal nefndin halda fundi sjaldnar en þriðja hvert ár.

(8) Ríkisstjórn Bretlands skal tjá öllum samningsríkjum dagskrá fyrsta fundarins eigi síðar en mánuði áður en hann hefst.

(9) Formaður skal afhenda ríkisstjórn Bretlands fundargerðir nefndarfunda, og skal hún senda þær öllum ríkisstjórnnum, sem fullgilt hafa samninginn eða gerzt aðilar að honum.

(10) Samningsríkin skuldbinda sig til að framkvæma þær ályktanir nefndarinnar um viðauka við eða breytingar á samningi þessum, sem einróma hafa verið samþykktar á nefndarfundi og ríkisstjórnir þær, sem eigi áttu fulltrúa á nefndarfundi, hafa fallizt á.

13. gr.

(1) Í samningi þessum merkir orðið „skip“:

(a) öll skip eða báta, sem notuð eru til fiskveiða á sjó eða til vinnslu á sjófiski, eða

(b) öll skip eða báta, sem að nokkru eða öllu leyti eru notuð til flutninga á sjófiski,

og skrásett eru í löndum samningsríkja eða eru í eigu þeirra.

(2) Orðið „lönd“ (landsvæði) merkir, að því er til samningsríkjanna tekur:

(a) heimaland ríkisins,

(b) landsvæði, sem um er samið af hálfu ríkisstjórnar, samkv. 16. gr., og

(c) hafsvæði þau, þar sem samningsríki hefur eitt lögsögu um fiskveiðar.

14. gr.

Fullgilda skal samning þennan svo fljótt sem auðið er, og skal hann ganga í gildi tveim mánuðum eftir að allar ríkisstjórnir þær, sem hann hafa undirritað, hafa lagt fram fullgildingarskjöl sín, eða fyrr, ef svo semst um milli ríkisstjórna þeirra, er fullgilt hafa samninginn eða gerzt aðilar að honum samkvæmt 15. grein, enda nær hann þá aðeins til þeirra.

15. gr.

(1) Allar ríkisstjórnir (nema stjórnir landsvæða, sem ákvæði 16. greinar ná til), sem eigi hafa undirritað samning þennan, geta gerzt aðilar að honum hvenær sem er eftir að hann hefur gengið í gildi samkvæmt ákvæðum 14. greinar. Aðild skal skriflega tilkynnt ríkisstjórn Bretlands og gengur í gildi þann dag, er tekið er við henni.

(2) Ríkisstjórn Bretlands skal skýra öllum ríkisstjórnnum, sem undirritað hafa eða aðilar hafa gerzt að samningi þessum, frá öllum nýjum aðildartilkyningum og hvenær við þeim er tekið.

IV. KAFLI

Almenn ákvæði.

16. gr.

(1) Um leið og samningsríki undirritar eða fullgildir samning þennan eða síðar, er því heimilt að tilkynna ríkisstjórn Bretlands skriflega þá ósk sína, að samningurinn nái til tiltekinna eða allra nýlendna sinna, landsvæða erlendis, verndarsvæða

eða landsvæða, sem eru undir forráðum þess eða gæzluvernd. Skal samningurinn þá ná til allra þeirra landsvæða, sem getið er í slíkri tilkynningu, svo og til skipa, sem þar eru skrásett eða eru í eigu þarlendra eigenda, og gengur hann í gildi að þessu leyti þrem mánuðum eftir að ríkisstjórn Bretlands hefur tekið við tilkynningunni.

(2) Eigi skal samningurinn ná til framangreindra landsvæða, nema slík tilkynning sé gefin þar um.

(3) Samningsríki er hvenær sem er heimilt að tilkynna ríkisstjórn Bretlands það skriflega, að það óski þess að samningur þessi nái eigi lengur til tiltekinna eða allra nýlendna sinna, landsvæða erlendis, verndarsvæða eða landsvæða, sem eru undir forráðum þess eða gæzluvernd, sem tilkynnt hefur verið samkvæmt ákvæðum 1. málsgreinar þessarar greinar, að samningurinn nái til. Skal samningurinn þá hættu að ná til þargreindra landsvæða og til skipa, sem þar eru skrásett eða eru í eigu þarlendra eigenda, og gengur uppsögnin í gildi þrem mánuðum eftir að ríkisstjórn Bretlands hefur tekið við henni.

(4) Ríkisstjórn Bretlands ber að skýra öllum ríkisstjórnnum, sem undirritað hafa eða gerzt hafa aðilar að samningi þessum, frá því, hverjar tilkynningar henni hafa borizt samkvæmt ákvæðum 1. og 3. málsgreinar þessarar greinar, og jafnframt á hvaða degi samningurinn gangi í gildi eða úr gildi, að því er varðar þargreind landsvæði, hvort sem við á.

17. gr.

Frá þeim tíma, er samningur þessi gengur í gildi, skulu ákvæði hans koma í stað ákvæða milliríkjasamningsins um möskvastærð fiskinetja og lágmarksstærðir fisktegunda, sem gerður var í London 23. marz 1937, að því leyti, sem samningsríki þau, er aðilar voru að þeim samningi hafa beitt þeim eða beita þeim.

18. gr.

Þegar þrjú ár eru liðin frá því að samningur þessu gekk í gildi samkvæmt ákvæðum 14. greinar, má segja honum upp með tilkynningu, er stíla skal til ríkisstjórnar Bretlands. Gengur uppsögnin í gildi, að því er snertir ríkisstjórn þá, er upp segir, þrem mánuðum eftir að uppsögninni var veitt móttaka, og ber ríkisstjórn Bretlands að skýra ríkisstjórnnum annarra samningsríkja frá slíku.

Þessu til staðfestu hafa undirritaðir fulltrúar, sem til þess hafa lögmaett umboð, skrifað undir samning þennan.

Gjört í London, 5. apríl 1946, í einu eintaki á ensku. Gera skal franskan texta samningsins, og þegar hann hefur náð samþykki samningsríkjanna, skal hann talinn hafa hið sama gildi og enski textinn. Ber síðan ríkisstjórn Bretlands að geyma báða textana í skjalasafni sínu.

Staðfest afrit samningsins skulu látin samningsríkjum og öðrum aðildarríkjum í té.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Belgíu:

Charlier.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Danmerkur:

P. F. Erichsen.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Frakklands:

Pierre Tissier.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Hollands:

D. J. van Dijk.

Dr. B. Havinga.

G. P. Baerends.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Írlands:

J. D. Rush.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Íslands:

Stefán Þorvarðsson.

Árni Friðriksson.

A d r e f e r e n d u m .

Fyrir hönd ríkisstjórnar Noregs:

Jens Bull.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Póllands:

Kaz. Petruszewicz.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Portúgals:

Joao vaz M. d'Azevedo e Silva.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Spánar:

José Miguel Ruiz Morales.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Svíþjóðar:

N. E. Ihre.

Nils Rosén.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Sameinaða konungsríkisins

Stóra-Bretlands og Norður-Írlands:

A. T. A. Dobson.

J. E. de Watteville.

Fylgiskjal I.

1. Á öllum hafsvæðum, sem samningur þessi nær til og tilgreind eru í 1. og 4. grein, nema þeim, sem frá greinir í 2. málsgrein þessa fylgiskjals, skal lágmarks-möskvastærð netja þeirra, sem um getur í 5. grein, vera slík, að þegar möskvar eru teygðir horna í milli eftir lengd netsins, komist flöt mælistika, 80 mm breið og 2 mm þykk, auðveldlega í gegn, þegar netið er vott.

2. Á miðum norðan 66° norðurbreiddar og austan Greenwichlengdarbaugsins og á Íslandsmiðum milli 68. og 62. norðurbreiddarbaugs og 28. og 10. vesturlengdarbaugs skal lágmarksmöskvastærð netja þeirra, sem um getur í 5. grein, vera slík, að þegar möskvar eru teygðir horna í milli eftir lengd netsins, komist flöt mælistika, 110 mm breið og 2 mm þykk, auðveldlega í gegn, þegar netið er vott.

Fylgiskjal II.

Fisktegundir þær, er 6., 8. og 9. grein samnings þessa gilda um, og minnsta stærð hverrar tegundar, er hirða má, landa, selja, sýna eða láta fala, eru sem hér segir:

Fisktegundir:	Lágmarksstærð heilla fiska, mæld frá granarbroddi að sporðblöku enda í sm.
Þorskur (<i>Gadus callarias</i>)	30
Ýsa (<i>Gadus aeglefinus</i>)	27
Lýsingur (<i>Merluccius merluccius</i>)	30
Skarkoli (<i>Pleuronectes platessa</i>)	25
Langlúra (<i>Glyptocephalus cynoglossus</i>)	28
Þykkvalúra (<i>Microstomus kitt</i>)	25
Tunga (<i>Solea solea</i>)	24
Sandhverfa (<i>Scophthalmus maximus</i>)	30
Slétthverfa (<i>Scophthalmus rhombus</i>)	30
Stórkjafra (<i>Lepidorhombus whiff</i>)	25
Lýsa (<i>Gadus merlangus</i>)	20
Sandkoli (<i>Pleuronectes limanda</i>)	20

VIÐBÆTIR

Ríkisstjórnir Belgíu, Danmerkur, Frakklands, Hollands, Írlands, Íslands, Noregs, Póllands, Portúgals, Spánar, Svíþjóðar og Sameinaða konungsríkis Stóra-Bretlands og Norður-Írlands, sem gert hafa með sér samning um möskastærð fiskinetja og lágmarksstærðir fisktegunda, í London 5. apríl 1946, hafa gert sér það ljóst, að samkvæmt 14. grein nefnds samnings, skal hann ganga í gildi tveim mánuðum eftir að öll samningsríkin hafa lagt fram fullgildingarskjöl sín.

Á hinn bóginn telja þær óvíst, hvort sá tveggja mánaða tími muni í öllum tilvikum nægja til þess að láta fiskinet með þeirri lágmarks-möskvastærð, sem ráðgerð er í 5. grein nefnds samnings, koma í stað þeirra netja, sem fyrir hendi eru, né til þess að gera ráðstafanir til þess að banna að hirða, setja á land eða selja fisk, sem eigi nær þeirri lágmarksstærð, er 8. og 9. grein samningsins kveða á um.

Samningsríkin telja rétt, að ákvæði samningsins, nema ákvæði 5., 8. og 9. greina komi til framkvæmda samkvæmt ákvæðum 14. greinar.

Að þessu athuguðu vilja þau gera samkomulag til viðbótar nefndum samningi um að fresta gildistöku sín í milli á ákvæðum 5., 8. og 9. greina hans.

Fyrir því hafa þau orðið ásátt um það, sem hér segir:

1. gr.

Milli aðilja þessa samkomulags er svo um samið, að gildistöku ákvæða 5., 8. og 9. greina nefnds samnings sé frestað um tólf mánaða bil, talið frá gildistöku samningsins samkvæmt 14. grein hans, það er að segja til 5. apríl 1954.

2. gr.

Allar ríkisstjórnir, sem aðiljar kunna að gerast að nefndum samningi samkvæmt ákvæðum 15. greinar hans, skulu teljast bundnar gagnvart ríkisstjórnnum þeim, er aðiljar eru að þessu samkomulagi, af ákvæðum þess, en með þeim er gildistöku 5., 8. og 9. greina nefnds samnings frestað til 5. apríl 1954.

3. gr.

Samkomulag þetta gengur í gildi jafnsnemma og samningurinn gengur í gildi samkvæmt ákvæðum 14. greinar hans.

Þessu til staðfestu hafa undirritaðir fulltrúar, sem til þess hafa lögnað umboð, skrifað undir samkomulag þetta.

Gjört í London, 2. apríl 1953, í einu eintaki á ensku og frönsku, og hafa báðir textar sama gildi. Skal eintakið geymt í skjalasafni ríkisstjórnar Sameinaða konungsríkisins Stóra-Bretlands og Norður-Írlands. Staðfest eintök beggja texta skulu látin öllum samningsríkjum í té, svo og öðrum ríkjum, er aðilar kunna að gerast að samningnum.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Belgíu:

Jean Nieuwenhuys.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Danmerkur:

E. Reventlow.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Frakklands:

Etienne de Crouy-Chanel.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Hollands:

Stikker.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Írlands:

F. H. Boland.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Íslands:

Agnar Kl. Jónsson.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Noregs:
P. Prebensen.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Póllands:
Jerzy Michalowski.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Portúgals:
R. Ennes Ulrich.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Spánar:
Luis de Olivares y Bruquera.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Svíþjóðar:
Gunnar Hägglöf.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Sameinaða konungsríkisins
Stóra-Bretlands og Norður-Írlands:
William Strang.

Athugasemdir við lagafrumvarp þetta.

Þátttaka Íslands í samningi þessum byggist auðvitað á því, að nauðsynlegar ráðstafanir til að vernda fiskimið úthafsins verða eigi gerðar með öðrum hætti en samningi þeirra ríkja, sem hlut eiga að máli. Út frá því sjónarmiði þótti sjálfsagt, að Ísland yrði aðili að samningnum, því að Ísland byggir afkomu sína að mestu leyti á sjávarútveginum, enda eru 95% af útflutningsverðmætum landsins sjávarafurðir. Íslendingar hafa því flestum, ef ekki öllum þjóðum meiri áhuga á því, að fiskimiðin séu ekki eyðilögð með rányrkju.

Aðalatriðið frá sjónarmiði Íslendinga í þessum málum er þó það, að fiskimiðin við strendur landsins séu vernduð. Það er skoðun ríkisstjórnarinnar, að þar sé um fjöregg þjóðarinnar að ræða, og að Íslendingum sé bæði rétt og skylt að sjá um verndun þess.

Út frá þessu sjónarmiði voru sett lög frá 5. apríl 1948, um vísindalega verndun fiskimiða landgrunnins. Á grundvelli þessara laga var m. a. sett nügildandi reglugerð um verndun fiskimiða umhverfis Ísland frá 19. marz 1952, þar sem togveiðar m. a. eru bannaðar jafnt Íslendingum sem útlendingum innan ákveðinna takmarka.

Vitað er, að ýmsar þær þjóðir, er fiskveiðar stunda við Ísland álíta, að Íslendingar geti ekki sjálfir sett neinar reglur varðandi fiskveiðar útlendinga fyrir utan þriggja mílna línu frá ströndum, heldur verði slíkar reglur að setja með milliríkjasamningum. Á þessa skoðun getur íslenska ríkisstjórnin ekki fallið og álitur, að reglur þær frá 19. marz 1952, er nú gilda um verndun fiskimiða umhverfis Ísland, séu í fullu samræmi við alþjóðarétt. Hins vegar er ríkisstjórnin fús til slíkrar samvinnu á hafsvæðum, sem liggja utan yfirráðasvæða nokkurs ríkis, því að önnur leið er þar ekki fyrir hendi. Þátttaka Íslands í alþjóðasamningum um verndun fiskimiða hlýtur að byggjast á þeirri forsendu, að Íslendingar afsali sér engu í sambandi við einhliða ráðstafanir á sínum eigin fiskimiðum.

Í samningi þessum, 3. gr., er tekið fram, að engin ákvæði hans hefðu áhrif á skoðanir aðilanna varðandi víðáttu landhelginnar, en vafasamt þótti hvort hið sama gildi um fiskveiðalögsögu utan hinnar eiginlegu landhelgi. Áður en ákvörðun var tekin um fullgildingu samningsins var því spurzt fyrir um það hjá hinum aðildarríkjunum, hvort þátttaka Íslands í honum væri talin samrímamleg fyrirætlunum Íslendinga um einhliða verndarráðstafanir á landgrunninu. Við þessu fengust óljós svör, og var þá af Íslands hálfu stungið upp á því, að Ísland fullgilti samninginn með formlegum fyrirvara, sem tæki af skarið um þetta atriði. Á grundvelli þeirrar tillögu náðist að lokum samkomulag um, að við afhendingu fullgildingarskjals Íslands yrði það berum orðum tekið fram, að af Íslands hálfu væri litið svo á, að þátttöku Íslands í samningnum mætti eigi skýra þannig, að hún hefði nokkur áhrif á framkvæmd landgrunnsfyrirætlanna, þ. e. að engu væri afsalað í sambandi við þær.